

fundne Mangler vare afhjulpne (§ 4), kunde skjønne, om der forelaa en Opfindelse, som paa Grund af Bestemmelserne i § 5 strax maatte afvises. Paragrafernes her foreslaaede Rættelsesfølge synes derfor naturligare end Lovforslagets.

Til § 6.

Da det neppe kan anses for en Selvsølge, at en Kommission, hvis Møder ifølge deres Natur ikke kunne være offentlige, kan tilstede den eneste, hvis Nærværelse ei alene er uskadelig, men under visse Omstændigheder endog meget nyttig, at være tilstede, har man troet det rigtigt at tilføie Lovforslaget en Bestemmelse, hvorved Kommissionen udtrykkelig faar Myndighed til at kunne tillade Opfinderen eller hans Fuldmægtig at overvære Møderne, naar det anses nødvendigt.

Til § 7.

Kommissionens Skjøn over en Opfindelses Formaalstjenlighed menes nærmest at skulle gaa ud paa, at der ved samme er løst en ny industriel Opgave, og navnlig den, som Ansøgeren fort og nøiagtig har betegnet i sin Begjæring (jfr. § 3) som det Giendommelige ved Opfindelsen. Ved saavidt muligt at gjentage Begjæringens Ordlyd i denne Henseende ved Vidnesbyrdets Uffattelse vil der ikke let blive indført andet eller mere i dette — der jo skal være et Slags „aadent Brev“ til Anbefaling — end hvad Alle maa vide. At dette heller ikke er ifet, bør Kommissionen dog til Forebyggelse af senere Tvist fikre sig skriftlig Tilstaelse for, inden den giver Vidnesbyrdet fra sig. Ligeledes maa det anses rigtigt, at Kommissionen nedlægger baade en bekræftet Gjenpart af Vidnesbyrdet og det ene Exemplar af Beskrivelsen m. m. i sit Arkiv, dels for i paakommende Tilfælde at kunne godtgjøre, i hvilket Omfang en senere muligvis forbedret Opfindelse har været Gjenstand for Kommissionens Prøvelse, dels af Hensyn til den Udgang til at gjøre sig bekendt med saaledes prøvede Opfindelser, der ifølge § 9 paataenkes indrømmet efter en vis Nærrelses Forløb.

Til § 8.

For at fikre Ansøgeren eller hans Fuldmægtig imod, at Kommissionen skal kunne trække Prøvelsen i Langdrag, medens der maaste imidlertid kunde have vilst sig fikre Udsigt til at gjøre Opfindelsen frugtbringende uden Kommissionens Hjælp, bør der sættes en vis Frist, efter hvis Udløb alt det til Kommissionens Indgivne kan kræves tilbageleveret, dog med et vist Varfel. Men paa den anden Side bør ogsaa Kommissionen fikres imod, at en Ansøger skal kunne misbruge denne Ret ved at kræve Tilbageleveringen, naar han muligvis i det Dieblit, da Fristen udløber, allerede har faaet Vished for, at Opfindelsen er prøvet og fundet formaalstjenlig; han

kunde saaledes efter at have nydt godt af Kommissionen undbrage sig, hvad han derved til Gjengjæld har paadraget sig (jfr. § 9). Derfor er den Bestemmelse tilføiet, at Retten til at kræve det Indsendtes Tilbagelevering ikke fiktes, selv om Fristen, regnet fra Begjæringens Indgivelse, er udløben, dersom Kommissionen forinden har erklæret sig rede til at udfærdige det i § 7 nævnte Vidnesbyrd.

Til § 9.

Det synes billigt, at den, som modtager Statens Hjælp til at faae sin Opfindelse prøvet og anbefalet, til Gjengjæld nødsages at opgive mulige Forsøg paa at bevare Hemmeligheden ved den ubover et vist Udsrum, som her forslagsvis er sat til 15 Aar, efter hvis Udløb altfaa Alle og Enhver skal have Udgang til Kommissionens Arkiv, idet dog den nærmere Ordning af denne Udgang kan bestemmes ved Anordning i sin Tid.

Til § 10—11.

Grundtanken i disse Forslag er formentlig tilstrækkelig udviklet ovenfor. — Der kan kun meget sjælden være Tale om at forbeholde Staten andre Opfindelser end visse militære. — At den i Slutningen af § 11 omhandlede Understøttelse bør kunne søges ogsaa til en Opfinders Arvinger, synes billigt, efter som den Opfinder, der har tilsat meget for at udføre sin Opfindelse, let i hele Samfundets Interesse kan have forbrugt Midler, som i modsat Fald vilde være komne hans Arvinger tilgode.

Til § 12.

Uagtet Vigtigheden af denne Paragrafs første Stykke bør denne Bestemmelse dog uden Tvivl have sin Plads i Forslagets Slutning, dels fordi derved Noget ophæves, dels fordi det efter Mindretallets Forslag ændrede Lovforslag isørigt ikke handler om Patenter, og dels endelig, fordi de efterfølgende Bestemmelser i Paragrafens to sidste Stykker kun er midlertidige.

Til § 13.

Overgangen til den nye Understøttelsesmaade og Forberedelserne til Lovens Gjennemførelse gjøre det ønskeligt, at Loven ikke træder i Kraft før efter en vis Frist.

Mindretallets andet Endringsforslag gaar nærmest ud paa at udslætte Ordet „Patenter“ af Lovforslagets Titel; og naar det i Stedet derfor foreslaas at sætte Ordene „Udgang til Erhverv“, da er dette Udtryk med Flid laant fra Grundlovens § 83, fordi det er der, at Mindretallet har taget sit Udgangspunkt ved hele Lovforslagets Behandling.